

som den ærede Rigsdagsmand anseer ønskelig, idet han fremhævede 2 specielle Steder, hvor det var ønskeligt, at der maatte blive arbejdet, nemlig i Hjørring Amt og Veile Amt, ved den nordlige og sydlige Ende af Linien. Dette vil netop opnaaes, naar man følger Udvalgets Forslag, da begge disse Steder ere de væsentligste Steder, som endnu ere ufuldendte; derimod er det mere tvivlsomt, med hvilken Kraft man skulde fremme Arbejdet paa den Strækning imellem Randers og Aalborg, som endnu er ufuldendt; men det følger ingenlunde af Forslaget, at den hele østlige Landevei skulde være færdig førend man gaaer til de andre Landeveie, nei, tværtimod, det følger aldeles klart af Forslaget, at dette ikke er Meningen. Der siges nemlig i Forslaget, at Arbejderne først skulle forberedes paa den østre sydfste Hovedlandevei, og derefter paa Veilinen imellem Aarhus og Ringkjøbing; men det sees let, naar man sammenligner disse Udtryk med Udvalgets Betænkning, at det er kun en kortfattat Udtalelse af, hvad der staaer paa det sidstnævnte Sted, nemlig at Udvalget er kommet til den Overbeviisning, at den endelige Fuldførelse af den østre Hovedlandevei skal foretages først, og derefter Tverlinien imellem Aarhus og Ringkjøbing; men fordi, at af 2 Arbejder det ene nævnes som det meest paatrængende, derfor er der Intet til Hinder for, at begge udføres samtidig, og dette fremgaaer ogsaa af selve Indstillingen ifølge Betydningen af de Ord, at der skal arbejdes paa begge Linier i Aarene 1852—53, der skal altsaa arbejdes paa den nævnte Tverlinie, uagtet ikke hele den østlige Landeveisløst er færdig. Udtrykket „først“ og „derefter“ kan altsaa ikke forståes saaledes som den ærede Rigsdagsmand har opfattet det, men maa forståes saaledes, som naar man siger: for det Første eller dernæst, eller naar man siger: Nr. 1 og 2: Paa begge disse to Veiliner skal der altsaa arbejdes i 1852—53, men Udvalget har anseet navnlig den østlige Landevei for at være den vigtigste, og derefter den anden for ogsaa at være overmaade vigtig. Deraf følger ogsaa, at hvad den ærede Rigsdagsmand anførte om, at Veilinen imellem Aarhus og Ringkjøbing over Silkeborg var meget vigtig, og at det

var en af dem, paa hvilke han ønskede, at der skulde blive arbejdet, stemmer med hvad baade Udvalget og Ministeriet ønsker, idet det er Hensigten, at der skal arbejdes paa hele Linien baade i Øst og Vest i den Retning, som af den ærede Rigsdagsmand blev anseet særdeles vigtig, hvad jeg ingenlunde vil bestride, men hvort jeg tværtimod er enig med ham. Jeg troer saaledes, at det Resultat, som den ærede Rigsdagsmand vil opnaae med Hensyn til de Veiarbejder, han selv anseer meest paatrængende, vil netop komme frem ved at stemme for Udvalgets Indstilling. Hvad derimod angaaer den Bei, paa hvilken han lagde en særdeles Vægt, og som vel ogsaa kan have Vigtighed for enkelte Dele af det indre Jylland, nemlig den, som gaaer igjennem Viborg Stift, saa troer jeg, at den Betragtning, som af den ærede Rigsdagsmand er fremhævet i den første Afdeling af hans principale Forslag, paa ingen Maade kan føre til at anvende noget Særdeles paa denne Bei, thi der staaer endnu Saameget tilbage af Anlægget af denne Bei, idet der kun er fuldendt en Strækning af 2568 Favne, og der er $11\frac{7}{8}$ Mil tilbage, at jeg rigtignok troer, at naar man vil anvende Pengeudgifter for at fuldføre de aabne Strækninger, som ere tilbage, da er dette en Linie, som maa staae tilbage idetmindste i det nærmeste Aar, allerede af den Grund, at der hidtil har været arbejdet lidet derpaa, tildeels paa Grund af Beboernes Dnsfer i en tidligere Periode, om at Arbejdet maatte blive udsat. Hvorvidt det skulde lade sig gjøre at foretage Grundforbedringer for de enkelte Strækninger af de ældre Hovedlandeveie, skal jeg ikke gaae ind paa, det vilde i alt Fald ikke være nye Hovedlandveiarbejder, med mindre de nye Landeveie kom til at optage enkelte Strækninger af den gamle Veilinie i sig, og jeg veed ikke om det er Tilfældet paa det antydede Sted, eller i hvor stort Omfang det er Tilfældet; men det vilde være det eneste Tilfælde, hvor saadanne Forbedringer af gamle Landeveie kunde komme til at falde sammen med nye Hovedlandeveies Anlag.

Rampmann: Jeg maa aldeles være enig i den Anskuelse, at det er nødvendigt, at der fra Rigsdagens Side skal kunne udøves nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet om Bei-